

Розділ 1

Про сон супроти п'ятниці і конференцію паралельних світів

14 грудня, Київ, -4°, хмарно

Того вечора Максим ліг спати якомога раніше, аби таким чином наблизити новий день і прийдешню подорож. Щойно він заплющив очі, як поринув у довгий і солодкий напівсон. Він розумів, що засинає і все те йому лише сниться, але події були такі справжні і яскраві, з кольорами, запахами і навіть смаковими відчуттями, що здавалося, все те діється наживо. А оскільки сні супроти п'ятниці бувають віщими, то варто цей сон коротко викласти, бо і сам Максим часто його потім згадував і переказував.

Але спочатку треба трохи розповісти про події, які трапилися упродовж останніх двох з хвостиком років, починаючи з серпня позаминулого року або навіть трішки раніше. Власне, пригоди того серпня були такі цікаві і незвичні, що їх вистачило на цілу книжку, яку ви, сподіваюся, вже читали. Для тих же, хто не встиг це зробити, доведеться їх стисло переказати.

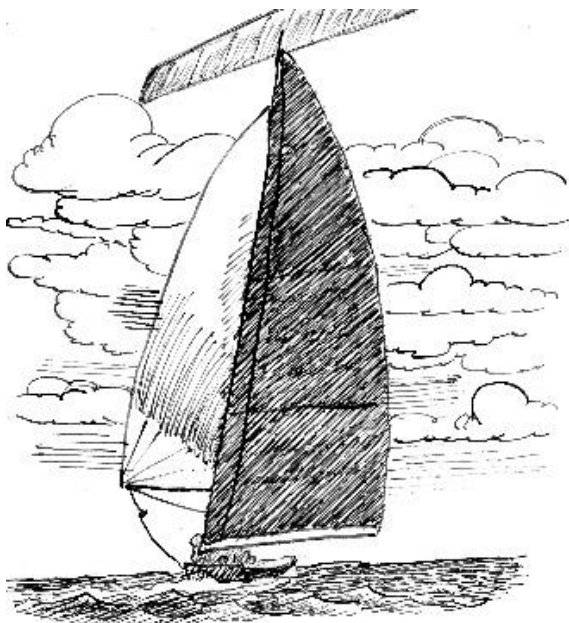
Отже, діло було так. Свого часу Максим заприятелював з Ледведиком, школяриком з паралельного світу, який обіцяв знову навідатися до нього, але все ніяк не прибував, і Максим з того привиду дуже журився. Потім він запросив

на канікули обмінну школярку з Мюнхена, в яку закохався, лише побачивши її фотографію.

Та не так сталося як гадалося, і замість красуні Каролін прилетів малий шибеник і фантазер Владик, який на щастя допоміг віднайти Ледведика, але на нещастя майже одразу захворів на свинку, так що трійко наших друзів потрапили на карантин до Максимової прабабусі і мушили провести з нею майже увесь серпень, який, за її словами, був найкращий за останні півсотні років.

Прабабуся принципово не визнавала медійні блага сьогодення. Здавалося, друзі втрапили до дев'ятнадцятого століття, і на них чекає нудьга і байдикування. Однак виявилось, що цей стиль життя, без інтернету, мобілок і навіть телебачення, мав свої переваги, бо вони отримали нагоду для такої нині старомодної форми комунікації, як спілкування. Це допомогло їм не лише досягти кращого порозуміння, але й надихнуло Ледведика на революційну ідею, яку пощастило реалізувати завдяки Максимовому дядьку Сашку і екіпажу його яхти.

Мається на увазі аеродинамічне крило, яке встановлюється на щоглі яхти і допомагає її стабілізувати, так що вона не перевертається на великих швидкостях навіть при поривах сильного вітру і загрозливому крені, а навпаки, мчить, ледь торкаючись гребінців хвиль,

наче Летючий голландець.

Цей винахід дозволив розігнати яхту до рекордної швидкості, але той рекорд, на жаль, не пощастило зафіксувати на відеокамеру. Цією трюхи прикрою подією серпневі пригоди і закінчилися, бо Ледведик і Владик мали повертатися додому.

Керувати крилом в ручному режимі було дуже складно, а без Ледведика і поготів неможливо. Отже, потребувалося реалізувати автоматичне управління. Це видавалося річчю майже нереальною, але ж недарма говорила вихователька українського інтернату в Мюнхені пані Рузя - все що можна придумати, можна і здійснити. За участю команди конструкторів авіаційного підприємства ця ідея була справді втілена в життя.

Сашко обіцяв взяти племінника за юнгу, коли Максим трохи підросте і опанує мистецтвом керування вітрильниками. І хоч як Максимова мама тому не противилася, Максим записався до дитячої студії вітрильного спорту і від ранньої весни до пізньої осені за будь-якої погоди тренувався на Собачому Гирлі на Оболоні. Він учився кермувати яхтою на різних галсах, вдосконалював навик старту і гонки, вивчав правила розходження суден, а вже за зовсім собачої погоди зазубрював теорію - обладнання яхти, її оснащення, роботу з вітрилами, такелажем, основи метеорології. Максим змужнів і виріс, вже наздоганяв за зростом Сашка і снів справжніми океанськими перегонами, із штормами і вітрами, бурями і шаленими швидкостями.

За два останні роки Сашко став шкіпером найвищого штибу, справжнім морським вовком. Він отримав сертифікат, який давав право кермувати вітрильниками довжиною до 24 метрів і ганяти усіма океанами на відстані до 150 морських миль від берега. Для цього він мав, як

активний член екіпажу, здолати 3000 морських миль, відстояти тридцять годин нічної вахти і пройти строгий медичний огляд.

Свою яхту із встановленим на щоглі аеродинамічним крилом Сашко випробував спочатку на Дніпрі, тоді на Чорному морі, а в лютому цього року його «Прекрасна Маркіза» фінішувала третьою у Карибській регаті, і наразі він був за крок від своєї мрії – прийняти участь у Ролекс-регаті, перегонах від австралійського Сіднея до тасманського Гобарта. І то все завдяки геніальному винаходу Ледведика – аеродинамічному стабілізатору крену вітрильних яхт.

А Максимчик-морський вовчик, якому до участі у цій регаті не вистачало п'яти років, міг сподобитися честі помахати дядечку з берега сіднейської бухти Гарбор, та й то під пильним наглядом любшої матері і в компанії з Владиком, який пообіцяв прилетіти до Сіднея, за словами цього брехунчика, на власному літаку. Отож, коли ви тепер трохи знаєте про події останніх двох з хвостиком років, повернімося до сну-напівсну, що примарився Максиму супроти п'ятниці, у переддень вильоту до Сіднея.

Почався сон з того, що літак приземлився в Сіднейському Міжнародному аеропорту імені сера Чарльза Едварда Кінгсфорд-Сміта, піонера австралійської авіації, того самого, що першим перетнув Тихий океан і, за словами Владика, доводився йому троюрідним прадідусем, бо ви ж напевне пам'ятаєте, що усі аристократичні роди від Арктики до Антарктики були цьому хопчиську за рідню. Стрічати Максима і маму зголосився Владик укупі з якимось чи то сером, чи то пером, чи може й мером.

Максим взяв валізку ручної поклажі і спросоння, після тридцятип'ятигодинного перельоту з десятигодинною

пересадкою в аеропорту у Катарі, не міг взяти до тями, а де ж це мама. Тоді він згадав, що вона передумала летіти і залишилась вдома. Максим зрадів, що він - врешті такий дорослий і самостійний, подорожує сам-один і спекався на два тижні своєї числені рідні.

Він попросився з гарненькими стюардесами, пройшов паспортний контроль, потому митники перевірили його багаж і його самого на наявність зброї, наркотиків, предметів харчування, на кшталт сала, сиру чи ковбаси, а також рослин, сім'ян і тому подібної нечисті, яка могла б ушкодити незайманий континент і була суворо заборонена для ввозу до заповітної австралійської землі. У Максима нічого забороненого не було, бо він зарані вивчив усі митні приписи, але один прискіпливий пес весь час крутився навколо нього, видно був голодний і винюхав запах буретброда з ковбасою, який Максим умолотив за годину до того. Максим перелякався, що його завернуть назад додому, але кремезний митник махнув йому рукою, мовляв, чимчикуй далі, хлопче, і так видно, що ти для австралійського континенту людина безпечна.

Максим випірнув з кондиційованого аеропорту і втрапив до австралійської грудневої спекоти, бо, як ви знаєте, коли в Європі ходять в кожухах і валянцях, в Астралії саме стоїть літо у розпалі. Він стояв на виході, прів у вовняних штанях і светрі, крутив головою наліво і направо, але ні Владика, ні бодай якого сера чи мера й духу не було. Він вже було пошкодував, що поруч немає мами, аж побачив, як до нього наближається дівчина - струнка, гінка, граційна - і радісно посміхається. Максим озирнувся, чи не стоїть за ним який вродливець під статею красуні, але позаду нікого не було, бо всі пасажери давно роз'їхалися по домівках, і Максим посміхнувся їй у відповідь.

- Привіт, - сказала йому дівчина, - не впізнаєш?

Максим подивився на неї уважніше – волосся кольору палого кленового листа, смарагдово-зелені очі – і пригадав фотографію тієї обмінної школярки, яка два роки тому не змогла приїхати до Києва через хворобу, і в результаті він отримав на місяць опіку над малюком Владиком. Максим страшенно знітився, не так через її вроду, як від несподіванки, а ще від того, що його німецька була навіть гірша, аніж у його прабабусі, яка вважала себе за велику поліглотку.

- Привіт, Каролін! Дуже радий тебе бачити. – почав він німецькою. - Давай розмовляти краще англійською.

- Ми ж і розмовляємо англійською, - засміялась Каролін, і Максим знітився ще більше.

- Пробач, це у мене «джет-лег», - знайшовся Максим, - себто, розлад добового біоритму у зв'язку з далеким перельотом.

- Знаю-знаю, у мене теж голова від перельотів макітриться, і всі мови, наче у Вавілонській вежі, перемішуються, - розсміялась Каролін.

- Я думав, мене стрічатиме Владик на ролс-ройсі, - засміявся і Максим, і його зніченість наче вітром здуло.

- У мого братика нежить, але він робить з цього справжню драму. Лежить на терасі і лікується настоянкою евкаліпту.

Максим сном-духом не відав, що Каролін доводиться Владик у сестрою, бо той ні півсловом про те не згадував.

- То ролс-ройса не буде? – пожартував Максим.

- На жаль, ні. У нас обмаль часу. Початок регати

перенесли на сьогодні, старт о восьмій вечора. Сашкові конче потрібен шостий член екіпажу, бо у Льончика - гострий розлад шлунку.

Дивно, звідки вона знає про юнгу Льончика, встиг ще подумати Максим, як просто на них спікірував невеликий літак. Але то був зовсім не літак, а велетенський орел. Каролін осіддала птаха, наче мотоцикл, Максим вмотивувався позаду, міцно обхопив її тендітний стан, і вони знялись у небо.

Гарячий вітер тріпотів у волоссі Каролін, воно пахло океаном, лоскотало Максимове обличчя, і він почувався щасливим. Вони зробили великий круг над запаморочливо-красивою сіднейською гаванню, якою Максим часто віртуально мандрував по Google Maps - ігристі води, оточені сотнями кілометрів різбленої берегової лінії. Він впізнавав затоки і пляжі, повторюючи подумки – Менлі-біч, Шарк-бей, Блу-бей, Бондай-біч. Тоді вони пролетіли над окрасою Сіднея, спорудою оперного театру з її вітрилоподібними білими дахами, які у промінні призахідного сонця вилискували золотом, і наблизилися до величного Гарборського мосту.

Убережжя було всіяно сотнями тисяч людей, вони кричали і махали прапорами, прапорцями, вимпелами. Максимові навіть здалося, що він побачив Владика, який щосили мотав у повітрі блакитним картатим носовичком.

Над водою кружляли вертольоти десятків телевізійних компаній світу, а вся акваторія була заповнена яхтами, човнами, човниками і навіть дитячими плотиками-коритами. Усе, що хоч якось трималося на воді, супроводжувало учасників регати, аби хоч таким робом бути причетним до великої події. Але найбільш видовищною була флотилія вже готових до старту вітрильників. Цього року зголосилося сто яхт і ще одна, сто перша, Сашкова, до якої вони оце і летіли.

Розпорядники дали сигнал попередження – було піднято перший прапор гонки, і щоб привернути увагу до послідовності підняття прапорів, гримнули історичні гармати на борту Olympic Storm, офіційного стартового судна Круїзного яхт-клуба Австралії. Це означало, що до старту лишалось 10 хвилин. Тоді пролунав підготовчий сигнал і було піднято синій прапор з білим квадратом. Гармати гримнули вдруге. До старту лишалось якихось п'ять хвилин.

- Скоріше, за Гарборський міст, до Шарк-айленду! – крикнув Максим. – Там стартують найбільші яхти. Ось-ось, дивись!

Максим побачив Сашкову яхту, вона була третя праворуч і не впізнати її було просто неможливо – на її щоглі красувалось диво-дивне – білосніжне крило з червоно-гарячим написом AIST. То було скорчення його запатентованої назви і слугувало водночас за рекламу для потенційних спонсорів.

Коли обидва прапори було опущено і гармати гримнули втретє, даючи тим самим старт перегонам, орел зробив віраж над Сашковою яхтою, спікірував донизу і нахилив крило так стрімко, що Максима скотився по ньому просто на палубу у обійми помічника капітана Матвія.

- Привіт, - сказав той спокійнесенько, немов Максим вже не раз таким чином ступав на борт «Прекрасної Маркізи», - саме вчасно.

Яхти взяли курс спочатку на північ, щоб потім по Тасмановому морю добутися Гобарта, столиці австралійського штату Тасманія. Дистанція була загалом доволі коротка, якихось 628 миль, але через шалені південні вітри і стрімку північну течію ця регата лічиться до найбільш виснажливих океанських перегонів в світі. Максим спустився в каюту, щоб переодягнутися. Серце його аж калатало від збудження. Раптом його мобілка заграла мелодію сліпих лірників, і він... він відкрив очі.

Отже, то був таки сон, і ніяке чудо в світі не допомогло б йому прийняти участь у цьогорічних перегонах Тасмановим морем. Хіба що нагодився б Ледведик і наслав на того противного Льончика яку напасть на кшлат апендициту чи ботулізму. Але друг його дитинства, прибулець з паралельного світу, не з'являвся вже третій рік, і можна було подумати, що він і справді був лише їхньою з Владиком дитячою фантазією.

- Ех, Ледведику-Ледведику! – позіхнув Максим.

- Що «Ледведику-Ледведику»? – почувся скрипучий голос десь з кутка кімнати.

- Ой, Ледведику-Ледведику! – радо скрикує Максим, підбіг до шафи, розчахнув дверцята і витяг звідти кумедне ведмежа з довгим лев'ячим хвостиком. – Це ти?

- Це я.

- І знову у шафі?

- Найкращий спосіб не заблукати в Переході – вибрати

правильну шафу. Та відпусти вже мене, а то ще розцілуєш на radoщах, - засміявся Ледведик і почав розминати затерплі лапи.

- Ти до мене надовго?

- На два тижні, але, власне, не тільки до тебе. Це я відпросився на конференцію паралельних світів, яка починається за два дні в Гімалаях.

- Клас! А за якою темою?

- Самозаглиблення.

- Куди? – перепитав Максим здивовано.

- У свій внутрішній духовний світ, у свої почуття, переживання. Це таке, я сказав би, глибоке поринання в самого себе.

- То якщо ти на два тижні в самого себе глибоко поринеш, ми вже й не побачимось.

- Чого ж, я буду час від часу виринати, - засміявся Ледведик, - і до вас з Владиком у Сідней навідаюсь.

- А як ти взнав про Сідней і Владика?

- Чув, як він з твоєю мамою по скайпу розмовляв. Отож, бери мене з собою в багаж, дуже мені хочеться малого бешкетника побачити.

- Чому в багаж? Ти ж не річ яка. Краще телепортуйся.

- Перепрошую, але я тепер не можу вам усілякі фокуси показувати. Мені останнього разу так нагоріло за ті телепортації-антигравітації, - скрушно мовив Ледведик і додав. – Хіба що у випадку форс-мажору. Окрім того, набридло мені тими Переходами тинятися – темно і нецікаво. Хочу наживо, по-людські, себто як ви, люди, помандрувати, світу білого побачити.

- От і добре, тоді я посажду тебе до рюкзачка, наче іграшкового ведмедика. Хоч і буде це трохи дивно – здоровий хлопець, а іграшки за собою тягає, – Максим побачив, що Ледведик трохи образився і додав. – Добре, ти будеш не іграшкою, а талісманом.

- Оце вже краще, - повеселішав Ледведик. – І коли летимо?

- Сьогодні ввечері! Перепрошую, я мушу поговорити з мамою. А ти тут поки самозаглиблюйся-а-а, - останні слова він аж проспівав з порога, така його охопила радість.

Розділ 2

Про те, як погано одразу виконувати мамині доручення

15 грудня, Київ, 0°, хмарно

- Максимчику, нарешті прокинувся! – зраділа мама. – Ми вже по скайпу з Владиком розмовляли. Його дядечко теж приєднався. Дуже симпатичний. Сказав, що вони на нас дуже чекають і вже наготували дві кімнати зі спільною ванною. Навіть з терасою. Владик розповів, що Роббі – рейнджер, себто спецпризначенець і має за плечима багато подвигів в тилу у супротивника. Як романтично!

- Любонько, то ти погано володієш англійською, - встряв тато трохи подратовано. – Дядечко Владика – парковий рейнджер, себто, просто лісник.

- Все одно дуже романтично! – замріяно мовила мама. – У мене буде кімната з ванною і терасою, яка виходить просто на океан.

- Ванна і тераса у вас будуть спільні з Максимом, - правив тато, - а тераса виходить не на океан, а на затоку.

- Ти просто трохи заздриш і може навіть трішечки ревнуєш,- образилась мама і побігла докласти у валізку ще одне бікіні.

- Та не переймайся дуже, - Максим поплескав тата по плечу, - вона для того лісника вже трохи старувата.

- Я тільки хвилююся, що вона ненароком з тераси впаде,

як минулого року в Іспанії, коли хотіла понюхати квіточку олеандра, - сказав тато ще більш подратовано і пішов до своєї кімнати.

До обіду мала зібратися вся рідня, аби побажати Максиму і мамі веселої подорожі, а заодно скуштувати мамин фірмовий торт з не дуже апетитною назвою «Потопельник». Максим трохи допоміг по господарству, а потім почав збирати речі в дорогу, і у нього було вдосталь часу поговорити з Ледведиком, вислухати про його досягнення у питаннях самозаглиблення і розповісти йому про свої звершення у питаннях кермування яхтою з аеродинамічним стабілізатором крену, яким вони, себто стабілізатором, завдячували власне Ледведику.

- Тепер, Ледведичку, побудь якусь часинку на самоті та посамоглиблюйся далі, а я піду до родичів, які зібрались з нагоди «Потопельника».

- А що, хтось з екіпажу втопився? – занепокоївся Ледведик.

- То так торт називається, бо тісто на нього треба спочатку у воді потопити, - сказав Максим і пішов до вітальні.

Уся рідня була вже в зборі за великим овальним столом, круг якого стояло вісім стільців, і Максим всівся на чільному місці. На протилежному боці стояв стілець для мами, але вона моталася туди-сюди з вітальні на кухню і виставляла на стіл закуски, бо то тільки так називається – скуштувати тортика. Насправді ж рідню спочатку годилось добряче нагодувати і розважити розмовами, а що найголовніше, вислухати від кожного поради і настанови про те як подолати «джет лег», як не обгоріти на пекельному грудневому сонці Австралії, як на стати поживою крокодилів, медуз чи смертоносних павуків, як

не загубити паспорт, кредитну картку чи дитину, себто самого Максима, як не забути передати Сашку його водійські права чи судновий паспорт на «Прекрасну Маркізу», які він забув з собою взяти, чого б з ним не трапилось, коби він би перед від'їздом дослухався до порад родичів.

Максим ввічливо кивав головою і з усіма погоджувався, бо то був найліпший спосіб скоротити повчання. Власне, говорили лише жінки – бабуся і прабабуся, а чоловіки – тато, дідусь і новий чоловік прабабусі – наминали шинку і малосольні огірочки. Особливо зосереджено молотив виделкою і ножем прабабусин новий чоловік, хоча слово «новий» не дуже пасувало до нього, бо нового на нім як і було чого, то хіба ясно-зелена краватка, подарована прабабусею з нагоди другої річниці їхнього весілля.

Це був, як ви пам'ятаєте, той самий нобелівський лауреат у царині комах, що схилив врешті до себе серце прабабусі, вичарувавши в її садочку світляків і цикад. Звали його, до речі, Ієронім Христофорович, але оскільки це дещо незвичне і'мя усі переплутували, то рідня називала його між собою згідно з придуманим Максимом титулом «новий чоловік прабабусі».

Мама закінчила врешті накривати на стіл, і вся увага сконцентрувалася тепер на ній. Бабуся спитала, чи взяла вона оте гарненько червоне платтячко, що привезла минулого сезону з Іспанії. Прабабусі конче потребувалось знати, чи підуть вони до Сіднейської опери і що саме

мама збирається з цього приводу надягти. Тоді вони навперербій давали їй поради, де саме і що саме треба купувати з новомодних речей, бо - це тільки уявити! – у Південній півкулі почався зимовий розпродаж, і всі речі, які там будуть скидати за безцінь, лише навесні ввійдуть до моди у нашій, Північній півкулі. Чоловіки стомилися від жіночих теревень і вийшли до передпокою, щоб дати перепочинок вухам, погомоніти на свої чоловічі теми і перед подачею «Потопельника» трохи утрясти шинку, рибу і салати.

- Як ти поладнав свою поїздку у школі? У вас же канікули лише наприкінці грудня, – поцікавився дідусь.

- Без проблем, це платна школа.

- Тобі там подобається? – спитав із ввічливості новий чоловік прабабусі, бо його, окрім прабабусі, комах і біткоїнів, нічого по-справжньому не цікавило.

- Та, нормально. Аби лише не ті задаваки-мажорики – у того тато олігарх, що йому якийсь козел бентлі подряпав, у того мама зробила таку пластику, що її на Мальдіви на паспортному контролі не пропустили. Зате іноземні школярі загалом непогані. І потім, мій англійський тепер без проблем.

- І що ж та школа з біса коштує? – поцікавився дідусь, бо про вартість навчання знали лише мама і спонсор-бабуся, а решті родичів про те не говорили, аби у кого не стався часом нервовий струс.

- Та, небагато, - ухильно мовив Максим, бо й сам зазнав нервового струсу, як про те дізнався. - Тисячі дві.

- Долларів чи гривень? – перепитав дідусь.

Максим почувався дуже незручно, бо не міг відповісти на це питання чесно. Справа в тому, що останнім часом, як він подорослішав і став повноцінним тінейджером, рідня почала потроху долучати його до сімейних тасмниць. Виявилось, що у такому, здавалося б, щирому колі родичів, де всі один одного люблять і один про одного піклуються, існує багато невеличких угрупувань, які з тих чи інших міркувань одне від одного щось приховують. Мотивувалося те турботою чи то про здоров'я, чи то про душевний спокій неутасмничего родича. І перед посвяченням у чергову тасмницю новопосвячений мав присягатися, що вона, ота тасмниця, не виповзе до когось з непосвячених.

- То долларів чи гривень?

- Гривень, - збрехав Максим.

- За рік чи за місяць? – доскіпувався дідусь.

- За рік, - знову збрехав Максим.

- Все одно дорого, - скрушно мовив дідусь. – Це ж моя місячна пенсія.

І чоловіки почали довгу дискусію про систему шкільної освіти, з усілякими пропозиціями її вдосконалення, яку ми тут опускаємо, бо вона б зацікавила хіба міністерство освіти, та й то у такому ідеальному суспільстві, про яке колись писав старогрецький філософ Платон або у середньовіччі англієць Томас Мор. Тоді дідусь підняв тему бджільництва і вислухав від нового прабабусиноного чоловіка багато корисних порад, а тато підняв тему контактів з іншими світами і вислухав багато порад від кожного, за винятком Максима, який сам той контакт давно вже встановив, але мусив з цього приводу мовчати. Коли черга дійшла до нового прабабусиноного чоловіка з

його міркуваннями про вигоду чи збитковість купівлі біткоїнів, мама поклікала до вітальні скуштувати «Потопельник».

- О, а чого це він у тебе, серденько, з лимоном? – спитала прабабуся.

- Я вирішила спробувати новий рецепт, - пояснила мама трохи винуватим тоном.

- Never change a winning team, - додала бабуся з осудом.

- Не слухайте їх, шановна, - з повним ротом встряв до розмови новий прабабусин чоловік. – Смакота неймовірна! Якби мій приятель, сер Альф Рамзі, якого щойно цитувала шановна пані, скуштував Ваш тортик, він би від своїх слів відкараскався.

- Ви були знайомі із самим Рамзі? – аж підстрибнув Максим від збудження. – Ви теж грали у футбол?

- Ми з ним були свого часу в одній ложі, - відказав той.

- У театрі, чи що? – не зрозумів Максим.

- Шановна, мені видається трохи дивною назва Вашого шедевру, - перевів розмову на інше новий прабабусин чоловік. – Яюсь не дуже доречно з приводу майбутніх перегонів Сашка у Тасмановому морі.

Максим так і не дізнався, чи був їхній новий родич футболістом і в якій такій ложі вони з сером Рамзі сиділи.

- Тіпуть тобі на язик, - сполошилась прабабуся. – Наша «Маркіза» - абсолютно надійна яхта, а Сашковий екіпаж пройшов добру виучку на Карибах. Обійшли аж чотирнадцять островів!

- Яка дивовижна поінформованість, - мовив тато трішечки насмішкувато.

- Аякже, я теж причетна до створення і випробувань крила на «Прекрасній Маркізі», - відказала прабабуся ображено. - Я слідувала on-line за тією регатою. Це був епіцентр джентльменського істеблішменту з ухилом в офшорний формат. Себто, там був присутній увесь офшорний бомонд. І наш Сашко – серед них! А чого варте місце старту - Антигуа. Це ж саме тут віце-адмірал лорд Нельсон нарешті домігся самовідданої любові від дружини лорда Гамільтона. А в якому готелі жив Сашко! З басейном, кортами.

- Не думаю, що він мав час пограти в теніс і поплюскатися в басейні, - сказала мама. – Це була дуже складна регата.

- Сашко казава – просто брутальна! – докинув Максим, а тоді прикусив язик, аби не піднімати небезпечну тему.

- Аякже, ми теж слідували on-line, але про те не говорили, щоб вас не хвилювати, - сказав дідусь. - Регата була справді брутальна – одна яхта зійшла з дистанції, бо порвало вітрила, інша – через проблеми з такелажем, тоді ще в одній яхти були проблеми з баластом, а один шкіпер отримав поранення.

- Поранення було **не** смертельне, - уточнив для заспокоєння родичів Максим. – Я впевнений, що Сашко вийде переможцем Сіднейської регати і отримає у подарунок годинник Rolex.

- Він уже пообіцяв той годинник мені, - гордо повідомила прабабуся. – Єдине, що мене трохи непокоїть, чи не буде і у нього проблем з баластом.

- Як ти вже приймала участь у розробці крила для стабілізації крену яхти, то мала б знати, що «Прекрасна Маркіза» баласту не має, - сказав Максим насмішкувато.

Його вже починало дратувати дилетантство родичів, бо кожен мав себе за великого фахівця у царині яхтенного спорту.

- Тоді я зовсім спокійна, - сказала прабабуся. – Отже, цього разу перемога – за нами.

- Сашко б і у Карибах переміг, аби перед самим фінішем у яхти гик не відірвався, - сказав Максим. – А Сіднейська регата не така вже й небезпечна. Одного разу у ній приймав участь навіть восьмидесятивосьмирічний дідуган.

- То це й я б іще мав шанс поганяти вітрильником, - похопився новий прабабусин чоловік.

І доки родичі не почали нове коло побілярегатних балачок з оцінкою шансів потрапити до Сашкового екіпажу, Максим демонстративно показав пальцем на годинник у вітальні, що вже вибив сьому вечора.

- О, і правда, - похопився дідусь, - час збиратися. Тоді ще по одній «на коня».

Чоловіки налили собі по чарочці, залежно від віку і стану здоров'я, сухого вина чи мінеральної водички, жінки заходились шикувати і перелічувати валізи, валізки, сумочки і торбинки.

- Найкраще у такому випадку,... - почала бабуся, яка за її

підрахунками, вже двічі облетіла земну кулю. - Та слухай сюди, доню! Найкраще у такому випадку перерахувати увесь багаж, включаючи валізки, торбинки і дитину. Ось, разом з Максимчиком виходить вісім місць. Так час від часу і перераховуй. Тоді всі розсілися на дивані і стільцях, аби хвильку помовчати, як то і годиться перед довгою дорогою. Але прабабуся не могла помовчати і хвилинку.

- А ви взяли документи і квитки на літак? - сполошено запитала вона. – Нумо, перевірте!

- О-о-о, - застогнав Максим, - усе давно складено і перевірено.

- Ні-ні, - приєдналась і бабуся. - Покажіть усі документи.

Максим приречено дістав паспорт і квиток. Мама почала понервовано витягувати з сумочки документи і розкладати їх на столику.

- Максимчику, а де це мій паспорт?

- У тебе.

- А хіба я тобі його не давала?

Це було риторичне питання, на яке Максим навіть не відповів, бо він заледве свій паспорт у неї вициганив. Мама страшенно розхвилювалась і мало не заплакала.

- Не хвилюйся, серденько, - почав заспокоювати її тато. — Пригадай лишень, де ти його останнього разу тримала.

Мама почала перелічувати, куди вона його перекладала, а тоді глянула на сина і глухим госом спитала : Максимчику, а ти часом не відніс до хімчистки мій кардиган?

- Який такий кардиган?

- Ну, це той жакетик без комірця, який я привезла твоїй мамі з Нью-Йорка, - прийшла на допомогу бабуся.

- Вишневий? – перепитав для точності Максим.

- Вишневий, - проказала мама майже пошепки.

- Чого ж, того таки дня і відніс. До єврохімчистки. Вже навіть і забрав. Він висить у тебе в шафі у целофановому пакеті.

Мама пішла до своєї кімнати, а у вітальні запанувала загрозлива тиша, як ото буває перед бурею. Пройшло, здавалось, із півгодини, доки мама не повернулась. В руках у неї був її новенький біометричний паспорт.

- От бачиш, а ти хвилювалася,... – почав тато, а тоді затнувся, бо мама розкрила його і показала присутнім.

- Чи ти ба, яка добряча та єврохімчистка, - зауважив дідуся, і всі розреготались, бо, як відомо, комедія – це трагедія, яка трапилася іншому.

Мама заплакала, і родичам стало дуже незручно, так незручно, що навіть словами не описати.

- Отже, нікуди ми не летимо, - сказала мама приречено.

- Чого це ми не летимо? – аж підскаочив Максим.

- Бо у нас нема паспорта.

- У кого нема, а у кого і є, - твердо відказав Максим. – Я лечу.

- Один? – захвилювалась бабуся. – Як же так, давай-но я з тобою полечу, сонечко.

- У тебе ж нема візи до Австралії.

- А от у мене є, - виступив наперед новий чоловік прабабусі, і всі дуже зраділи, що за малюком-Максимчиком буде приглядати в подорожі дорослий член сім'ї.

Ото халепа, подумав Максим, це ще питання, хто за ким буде приглядати, і почав гарячково придумувати аргументи проти.

- Це було б здорово, – мовив він з перебільшеним ентузіазмом, - але квитки не підлягають поверненню та обміну, - і додав з перебільшеним жалем, - і зміна імені не дозволяється.

- Пропали наші три тисячі сто вісімдесят сім євро, - скрушно мовила мама

- ... і шістдесят вісім центів, - додав тато, який в усьому любив точність.

- Пропали наші тисяча п'ятсот дев'яносто три євро і вісімдесят чотири центи, - сказав Максим і додав затаято, - бо я лечу! Он і Владик один летів до Сіднея. А мама отримає скоренько новий паспорт і до нас з Владиком приєднається.

- Максим має рацію, - сказав дідусь. – Він уже он який козарлюга! Яхтою кермує, автівкою править, - затнувся дідусь, бо це була їхня чоловіча таємниця.

Сашко і справді навчив його керувати машиною і дозволяв Максиму везти натомлений після тренувань

екіпаж сільськими дорогами додому. Максим навчився навіть ремонтувати той старий шарабан, у якого час від часу то мотор глух, то масло підтікало.

- А потім, я маю передати Сашкові паспорт на яхту, - знайшов вирішальний аргумент Максим і переможно глянув на родичів.

- Знаєте, а може то такий знак нам було послано, - мало не зіпсувала все прабабуся. – Яюсь воно усе до купи в'яжеться – хімчистка, «Потопельник». Я читала, що у 1998-му році на Сіднейській регаті із 115 яхт в Гобарт прибуло лише 44, а шестеро учасників гонки, - тут прабабуся зробила театральну паузу, - по-то-пи-лися!

- Маріє Філаретівно, - не витримає тато, - до чого ті забобони? Нехай хлопець летить.

- Справді, нехай летить, - додав і своє слово новий чоловік прабабусі.

Згідно з демократичним голосуванням, чотири голоси було «за», два – «проти» і один «утримався». Це означало, що Максим летить один.

Часу було катма, вони замовили два таксі і поїхали до аеропорту. Максим усіляко приховував свою радість і намагався якомога щиріше потішити маму. Зрештою, йому було її шкода. Трішечки.

Розділ 3

Про політ з перською романтикою

15 грудня, Київ, -2°, хмарно /16 грудень Доха 25°, переважно сонячно

Коли здавалося, що Максим подолав усі перепони, був перецілований усією ріднею і вже стояв на реєстрації, операторка строго глянула на нього і сказала, що для подорожі неповнолітніх потрібно нотаріально завіреним письмовий дозвіл на поїздки від одного з батьків, а також сторінка персональних даних паспорта або копія іншого документа, що посвідчує особу цього немандруючого батька.

Максим подумав, що все втрачено, але тут з рюкзака, який Максим за настановою рідні тримав спереду, коби у нього не поцупили дорогою документи, трохи висунувся Ледведик. Він підморгнув строгій тітоньці і помахав привітно лапкою. Доки вона оговтувалась від здивування, Максим вже був у зоні недосяжності для неї.

- Дякую, Ледведичку, що ти зробив для мене виняток і втнув таку штуку, – прошепотів Максим йому на вушко, чекаючи на посадку.

- Це був не виняток, найсправжнісінький форс-мажор. Як я побачив, що ти в скруті, то пірнув у Google, прочитав відповідні закони і правові акти і встановив, що форс-мажорні обставини - це обставини непереборної сили, які об'єктивно унеможливають виконання зобов'язань, зокрема викликані сильним штормом чи ожеледдю. А ти ж зобов'язався доставити Сашкові документи? Так от, зараз біля Кернса, де Сашко тренується, штормить. Ну а в

Києві – ожеледь. Отже, ніякого винятку, все згідно з законами, чи не так?

Ледведик хитро посміхнувся, а тоді попросив не турбувати його під час польоту, бо він мав вдосконалюватися в самозаглибленні. Він зручненько вмостився в рюкзачку і дуже самозаглибленим голосом додав: - Якщо, звичайно, не трапиться якийсь форс-мажор.

Який міг трапитись форс-мажор у літаку дуже реномованої авіалінії! На жаль, то був не двоповерховий літак-гігант А-380, а всього-навсього А-320, але, як на Максима, цілком достатній, щоб насолодитись комфортною подорожжю навіть в салоні економ-класу. Літак стартував точно за розкладом, о двадцять другій сорок за київським часом, і вже десь о п'ятій ранку мав приземлитися на узбережжі Перської затоки, в аеропорту Хамад.

Коли вони з мамою мудрували у пошуках найдешевшого рейсу, Максим наполіг вибрати саме цей, з маминого огляду не дуже оптимальний, бо потрібно було чекати на пересадку в столиці Катару, місті Доха, аж десять годин. Але Максимові дуже хотілось погуляти тим новеньким аеропортом, який нещодавно отримав статус найкращого в світі, і він підпустив трохи романтики, яку мама полюбляла – Перська затока, мелодійна перська мова, перська філософія, перська невмируща поезія... І мама врешті здалась, коли він, трохи підвиваючи, продекламував:

І юних, і старих — всіх поглинає час,
І невеликий нам дається днів запас.

- Згода, синку, - засміялась мама, - хоча це вірш іранського поета, а єдиного катарського поета, якого я

знаю, кинули на п'ятнадцять років за ґрати через критику тамтешнього еміра, але така любов до перської культури має бути винагороджена десятигодинною прогулянкою побіля Перської затоки між стандартних аеропортівських бутіків.

- О, слава Інтернету! О, слава Вікіпедії! - подумки закричав Максим.

Отак за три хвилинки ти можеш стати фахівцем на будь-якій життєвій ниві. Якщо, звісно, не глибоко копнути, бо справжні фахівці тебе за ті ж три хвилини і викриють. Але мама глибоко не копала, а замовила цей довгий-предовгий політ.

Максим вмовстився на своєму місці – в десятому ряду біля вікна. Він насолоджувався повною свободою. Ніхто його не буде напучувати, забороняти, втирати носика. Літак наповнювався пасажирами, пролунало повідомлення «Boarding completed», себто посадку завершено, і лише одне місце ліворуч від Максима, де мала б оце зараз сидіти мама, пустувало.

Максимові раптом стало так шкода маму, так щемно на серці і так соромно, як він пригадав її розгублене обличчя з абсолютно непридатним до використання паспортом в руках, а особливо той недоречний сміх рідні і своєю теперішню радість з приводу того, що він скараскався матусиної опіки.

Він поставив себе на її місце. Що б оце він відчував, якби три місяці готувався до такої напівкругосвітньої подорожі, планував її в дрібницях, вивчав карти і маршрути, роздзвонив би про те всім приятелям і сусідам, а тоді б прокрутив у пральній машині джинси з паспортом в кишені?

І коли чарівна стюардеса, чимось схожа на маму, у жакетику такого ж кольору і майже такого ж крою, як мамин кардиган, почала показувати, як зацібати та відцібати ремені безпеки і що робити на випадок, як розгерметизується салон або вони впадуть у море, Максиму подумалось, що може це його останній переліт і цей не такий вже й сучасний літак шубовснеться у Перській затоці кілометрів за двадцять від берега.

- ...і невеликий нам дається днів запас, - сказав Максим подумки.

- Не хвилюйся, дитинко, - заспокоїла його літня тіточка, яка сиділа біля проходу.

- А я і не хвилюююсь.

Ото притичина, подумав Максим. Невже вона читас його думки? Чи це він так перепудився, що і справді проказав те вголос?

- Ах, то це ти просто читасш вірші Омара Хаяма? Я теж люблю його поезію, і ці рядочки мені дуже співзвучні. «І юних, і старих — всіх поглинає час...» А поруч тебе ніхто не сидить? То я покличу свого чоловіка, бо він аж у хвості місце отримав. Добре?

Максим кивнув головою, а тоді демонстративно позіхнув і заплющив очі, аби не дати втягнути себе в подальшу розмову, бо давно вже помітив, що ті подорожні теревені, які починаються з високих матерій на кшалт Омара Хаяма, переростають потім у суто побутові балачки. Ти маєш вислуховувати безконечні історії свого випадкового попутника про незнайомих і нецікавих тобі родичів аж до сьомого коліна, і на тебе виливається стільки сімейних тасмниць і шекспірівських інтриг, що кров стигне в жилах, а ти сидиш, прикутий ременем

безпеки, і мусив співчувати, кивати головою і притакувати, розглядаючи упродовж всієї подорожі сотні фотографій, занесених до планшетки чи мобілки. Мабуть цей душевний стрипиз, як називає те пустомолотство його дядько Сашко, зумовлений тим, що людина, яка вимушена у родинному колі щось приховувати і замовчувати, почувається вресгті вільною від заборонних кайданів.

Тож, Максим позіхнув і міцно заплющив очі, бо Сашко навчив його нехитрому але дієвому прийому - уникати зорового контакту з такого роду «стриптизерами», але потім чхнув, тітонька побажала йому здоров'я і простягла носовичок. Він відкрив очі і подякував. Тітонька тільки на те й чекала, і Максим таки мусив вислухати усе чистісінько про мету подорожі його попутниці і її чоловіка, який вдало прикидався, що спить.

У короткому викладі годинного монологу, ілюстрованого численними фотографіями, це звучало приміром так. Вони з чоловіком летіли на заручини її синочка із сіднейською дівчиною, батько якої жив у Сіднеї, але був виходцем з Венеції (тут Максим вислухав розлогу історію цього венеціанського роду на історико-географічному тлі регіону Венето), мати якої теж жила у Сіднеї, але народилася в Лондоні (і хоча мама нареченої прожила в Лондоні всього два місяці, Максим дізнався багато цікавого про її рідню і історію Англії від першого завойовницького походу вікінгів), а бабуся нареченої (і тут Максим аж застогнав подумки від необхідності вислухати перелік усіх її старечих болячок), тож бабуся нареченої, стара рокерша із Лондона, наразі проживала із своїм приятелем аж у Новій Зеландії, де, не заради грошей, а для розваги, розводила коней-ломовиків і де планувалось бучне весілля її онучки за маорійським обрядом (і отут розповідь стала справді захоплююча, і Максим з цікавістю розглядав фотографії ломовиків на тлі запаморочливих красвидів, тендітної бабусі-рокерши в платтячу часів хіппі,

її приятеля-маорійця, могутнього велетня, вкритого красивим татуюванням по всьому тілу і обличчю, а надто всієї його маорійської рідні), але в цей час стюардеси рознесли меню з вишуканою добіркою наїдків з урахуванням усіх можливих інтернаціональних смаків і релігійних приписів, тітонька розптовхала чоловіка і почала довгу дискусію, що саме скуштувати. Максим тицьнув пальцем у меню номер два, а тоді одразу заснув, так його і не скуштувавши. І правильно зробив, що виспався, бо в аеропорту Хамад було чим розважитися.

Максим вийшов з літака і втрапив до казкового палацу. Він витягнув Ледведика з рюкзака, поставив його на лавочку, щоб той трохи розім'яв затерплі лапки, і обоє зачудовано оглядали споруду.

Дизайн аеропорту вражав хитросплетінням стелі і арок, які заломлювали промені висхідного сонця, створюючи неймовірної краси природне освітлення і наповнюючи зали потоками біло-рожевого світла. Максим був би не проти того, щоб політ з якоїсь причини відклали ще годин на десять, бо тоді б їх заселили до аеропортівського готелю з його невимовною розкішшю і чудовим басейном.

Максим блукав під кришталевим склепінням цього палацу, прилаштувавши рюкзачок з Ледведиком спереду, щоб і той міг насолодитися прогулянкою - панорамою Перської затоки, велетенськими літаками, витонченими дизайнерськими рішеннями інтер'єрів, затишними оазами з квітами, чудовими скульптурами, а насамперед пасажирами, людьми усіх рас і віросповідувань, які бігали, снували чи відпочивали в шезлонгах, залежно від часу, який вони мали до подальшого польоту.

Звичайно, перською культурою, до якої буцім-то хотів дотикнутися Максим, не було і сліду, як не вважати

чоловіків у білих балахонах і білих або картатих хустках на голові, закріплених чорними обручниками, і жінок, з голови до ніг у чорному. Як і говорила мама, було тут безліч бутіків з усім стандартним аеропортівським

асортиментом, які, втім, абсолютно не цікавили ні Максима, ні, тим пак, Ледведика.

У центральній залі сиділо жовте ведмежа на ім'я Тедді. Максим і Ледведик стояли перед ним, задерши голови, бо то тільки назва була така –

ведмежа. Направді ця скульптура з бронзи важила, за оцінкою Ледведика, тонн сімнадцять, не менше.

- І ти намовляв мене телепортуватися, - мовив Ледведик.
- Та я б цієї краси зроду не побачив. Здається, вони навіть схожі.

- Хто? – не зрозумів Максим.

- Ну, мій дідусь з цим ведмежам. Тільки у дідуся немає ліхтарика на голові, а це йому б не завадило, бо він став недобачати у сутінках. Клацни його на пам'ять.

- Схожі, дуже схожі, - задоволено примовляв Ледведик, збільшуючи зображення на екрані Максимого айфончика.

- Тепер я мушу переробити свої емоційні перцепції.

Максим не встиг уточнити, що саме Ледведик мусив переробити, бо той знову поринув у стан самозаглиблення, а Максим ще довго тинявся аеропортом, то попиваючи колу за стойкою бару, то ласуючи чіпсами і чупа-чупсами, і ніхто не говорив, що таким чином він псує собі шлунок.

Врешті оголосили посадку, і Максим першим ділом увіткнув до вух навушники, бо попереду був двадцятигодинний переліт до Сіднея, і він не хотів, щоб нові сусіди обтяжували його своїми сімейними оповідками.

Максим втратив почуття часу. Його годували, напували, закутували ноги пледом, він засинав, просинався, дивився бойовики і слухав музику, тоді знову їв і спав, і йому вже здавалось, що то все – продовження його сну. Урешті він занурився в глибокий сон без сновидінь і прокинувся лише, як вродлива молода жінка у вишневому кардигані поторсала його за плече.

- Мамо, - посміхнувся він їй спросоння, а тоді все пригадав.

Розділ 4

Про деякий збіг дійсності і сну та зустріч старих друзів

17 грудня, Сідней, 21°, ясне небо

Максим взяв валізку, повісив на плече рюкзачок з Ледведиком і попрямував на вихід, спершу до паспортного, а тоді до митного контролю. Його побіжно спитали, чи не везе він якоїсь зарази до австралійського континенту, і Максим якнайщиріше запевнив, що добре ознайомлений з усіма приписами і нічого забороненого до ввозу немає. Як не вважати прибульця із паралельного світу, додав він подумки, але про заборону ввозу прибульців у їхніх параграфах не було і слова.

Максим почимчикував було до виходу, але дорогу йому перегородив митницький пес і люто загарчав, видно унюхавши Ледведика, який завовтузився у рюкзачку. Однак кремезний митник смикнув пса за шворку і махнув Максиму рукою -

мовляв, іди вже, дитинко, не заважай відловлювати наркодилерів і контрабандистів.

Максим вийшов зі споруди аеропорту. Сонце вже зайшло, і враз стемніло. Він стояв при виході і аж упрівав у вовнях штанах, які його змусила надягти бабуся, великий експерт стосовно шкоди кондиціонерів при таких довгих польотах. Владика з його ролс-ройсом не було і сліду, і Максим вже почав підраховувати, на скільки днів йому вистачить грошей для самостійної подорожі Австралією.

Тут він побачив, як до нього наближається струнка білявка. Вона привітно махнула йому рукою, і він одразу ж її пізнав.

- Привіт, Каролін! Дуже радий! - Максим одразу перейшов на англійську, бо його німецька була досить слабка.

- Привіт, Максиме! Так само дуже рада. А ти вищий, ніж я думала, і в плечах ширший.

Будь-якому чоловіку такі компліменти до вподоби, однак Максим трохи знітився і перевів розмову на інше: А де Владик?

Його охопило дивне почуття, бо він наперед знав, що вона скаже.

- У брата нежить, п'є евкаліптову настоянку і чекає на тебе в котеджі. Ходімо скоріше до машини, маємо замало часу.

- А що, регату перенесли на сьогодні?

- Ні, вона починається, як завжди, двадцять шостого. Роббі конче має донести упорядникам оригінал документів на «Прекрасну Маркізу».

Максим побачив, що над ними кружляє велетенський

птах, точнісінько такий, як йому наснився супроти п'ятниці. А може це такий багатоступінчастий сон, як про те колись торочив Владик? Ви спите, але бачите сон всередині сну, потім прокидаєтеся в новому сні і так далі, аж поки не прокинетеся в реальному житті. Феномен досить рідкісний і мало досліджений. Одні говорять, що це до біди, а інші, що це ознака високого інтелекту і великого запасу сил у вашого мозку.

Буде дуже жаль, якщо це і справді багатоступінчастий сон, подумав Максим і побіг слідом за Каролін. Птах зробив крутий віраж і шугонув так низько над їхніми головами, що Максим аж сахнувся.

- Не бійся, це – Гарпі, - заспокоїла його Каролін.

Птах на ім'я Гарпі стрімко піднявся в небо, а Максим, загледівшись на нього, перечепився через огорожу і обдряпав коліно. Отже, все діялося навсправжки.

Роббі, невисокий на зріст і худорлявий чоловік у шкіряній куртці і шкіряному ж капелюсі, чекав на них біля Ленд Ровера з заведеним мотором. Він коротко привітався з Максимом, забрав у нього документи на «Прекрасну Маркізу» і сів за кермо, яке було розміщене праворуч. Максим і Каролін розташувалися на задньому сидінні, і машина газонула назустріч пригодам.

- Класна автівка, - сказав Максим.

- Угу, - сказав Роббі.

- І мені подобається. Гарний колір, синій, - мовила Каролін.

- Угу, - сказав Роббі, і не проронив за всю дорогу більше ані звуку.

За чверть години вони домчали до сіднейського передмістя Елізабет Бей, яке містилося за три кілометри від центрального ділового району Сіднея і всього за якихось півтора від Королівського ботанічного саду. Передмістя носило назву дружини якогось там губернатора, а колись називалось абригенами Яррандаббі. Каролін розповідала йому про це дорогою, а Максим все те слухав і ніяк не міг повірити, що він – у Сіднеї, поруч – Каролін, за кермом – справжній рейнджер і зараз він побачить Владика.

Вони під'їхали до будинку на самому узбережжі затоки, Роббі висадив їх з машини і помчав полагоджувати проблеми з реєстрацією Сашкової яхти, а Максим вийшов у теплу і вологу ніч, глибоко вдихнув густе духмяне повітря і задер голову до неба, аби упевнитися, що не побачить на небі Віз Великої ведмедиці, а отже, що він і справді потрапив до Південної півкулі. Возу, як і очікувалося, не було.

На небі яскраво сяяв повний місяць. Темні плями на його поверхні нагадували фігуру зайця. Це - місячний заєць, пригадав Максим. В стародавньому Китаї вважалось, що він живе в Місячному палаці і круглий рік товче в ступі зілля безсмертя. Так от, той заяць вже не сидів, як у Північній півкулі, а лежав.

- Гей, ти чого голову задер? – хвіртка розчохнулася і з темного саду вискочив Владик. – Ну, мужик, давай, заходь.

Хлопці обнялися і поплескали один одного по спині.

- Ну, ти і виріс! – сказав Владик.

- Та й тебе вгору погнало, - відказа Максим, а тоді тихо додав: Давай говорити англійською, бо моя німецька не дуже того...

- То говори українською, я ще не розучився.

- Незручно перед Каролін. Вона не розуміє.

- Ах, я їй забув, що леді не в змозі оволодіти українську. Добре, насолоджуйтеся моєю оксфордською вимовою, - і він перейшов на англійську: Високоповажні пане і панове, прошу до моєї хижки! Я тут за хазяїна. О, і Ледведик прилетів! Які новини у пар..., - а потім осікся, бо Максим зробив страшні очі і Владик зрозумів, що Каролін у новини паралельного світу не втаємничена.

Вони йшли доріжкою квітучого саду, і за поворотом праворуч постав великий двоповерховий котедж, усі вікна якого було освітлено.

- Багато гостей вже зібралось? – здивувався Максим.

- Та ні, то я так, щоб злочинців відлякувати.

Важко було уявити, щоби у цьому заможному приморському кварталі шастали злочинці, хоча це Владикове побоювання було і логічним, бо що тим злочинцям красти у бідних?

Хлопці сиділи біля столу у просторій вітальні, яка виходила на терасу, а у суміжній кухні поралась Каролін, готуючи їм вечерю. Вона ввіткнула до вух навушники і щось тихенько мутикала. Крізь двері тераси чувся морський прибій, вірніше, не морський, а океанічний, і Максим заплющив очі від насолоди. Все ж таки, було непогано, що мама прилетить пізніше.

- Добре, поїмо скоренько, а тоді підемо до твоєї кімнати. Я хочу з Ледведиком погомоніти. Бідненький, певно аж заляк прикидатися іграшковим ведмежам. Ге, Ледведичку? Мені аж не віриться, що ти мені не наснився.

І доки Каролі буде там куйовдитись?

- Ти не дуже любиш свою сестричку?

- Яка вона мені з біса сестричка! Восьма вода на киселі.

- Сьома вода, - поправив Максим. – Правильно говорити – сьома вода на киселі.

- А я тобі кажу – восьма, бо мій дідусь у восьмому коліні впадав за її бабусею у тому ж коліні, ото леді Каролін кілька століть тому зі мною і поріднилася.

- Чому ти весь час називаєш її «леді»?

- Бо вона і справді титулована. Серед моїх родичів майже всі титуловані особи. Хіба що Роббі без титулу, та й то через те, що загубив.

- Де ж він його загубив? – посміхаючись, спитав Максим, бо якось скучив за історіями цього малюка, в яких неможливо було відділити правду від побрехеньок.

- Не «де», а «чого».

- Добре, нехай «чого».

- Закохався у просту дівчину і заручився з нею наперекір бабусі-баронесі.

- Я б теж віддав перевагу коханню перед титулом.

- Так то воно так, але не зовсім так, бо та проста дівчина втекла з-під вінця з якимось пройдисвітом. Отак Роббі загубив і титул, і наречену. З титулом жити набагато приємніше. Я он і сам можу стати пером.

- Чули-чули, як усіх твоїх кузенів дика свинка перекусас,
- засміявся Максим.

- Гей, чудовисько, коли ти вже мужиків нагодуси?! –
крикнув Владик у бік кухні.

- Дуже нечемно ти з Каролін розмовляєш, - розсердився
Максим.

- А чемно отак з навушниками бігати? Вона це завжди
робить, як я поблизу, і музику на всю котушку врубас.
Сестричка називається...

До вітальні зайшла Каролін з тацею в руках. Вона була
надзвичайно граційна і дуже мило всміхнулася Максиму. І
вечеря була дуже смачна – салатик свіжий, наче щойно з
грядочки, авокадо соковиті, наче щойно з гілочки, багетик
рум'яний, наче щойно з пічечки. Максим їв аж за вухами
ляцало, а Владик тоскно водив виделкою по пустій
тарілці і був вочевидь не в гуморі.

- Бач, годує нас, як кроликів. Хоч би борщику зварила,
як твоя мама, або котлеток насмажила, як бабуса, чи
налисничків, як прабабуса. У нас хіба м'яса немає в
холодильнику?! – загорлав Владик.

Каролін всміхнулась йому янгольською посмішкою і
нічого не відповіла.

- Глуха, як тетерів, - не на жарт розсердився Владик і
витяг у неї з лівого вуха навушничок. - М'яса, кажу в домі
нема, чи що?

- Є, але то для Гарпі, - відказала Каролін так само
усміхнено і ввіткнула навушничок назад.

Владик жував багет і запивав його морсом із клюкви.

- Навіть кока-коли в домі нема. Зовсім вона на своєму здоровому способі харчування схибнулась.

Каролін з'їла, наче кізочка, пару листочків, а Максим їв за трьох і милувався цією дівчиною. Вона увесь час мовчала і посміхалась чи то своїм думкам, чи то музиці і від того здавалася загадково-прекрасною і недосяжно-жаданою. І зовсім не тому, що мала титул, а тому що мала стиль. Правильно говорила прабабуся – справжня жінка мусить мати стиль. Максим сидів би отак до світанку, якби Владик не нагадував увесь час про заляклі лапки Ледведика.

Хоч як довго і старанно Максим не жував чудове листячко австралійського салату, усі тарілки було підчищено, і вони з Владиком піднялись на другий поверх до двох суміжних кімнат, відведених йому і мамі.

- А можна я поки до кімнати твоєї мамі переберуся? – спитав Владик.

- Чого ж, давай, з таким сусідом, як ти, буде веселіше.

Врешті, коли всі речі були Максимом розвішені і розкладені, а Владиком - позапихані і порозкидані, вони встелили на терасі плед і сіли у трьох рядочком. Хлопцям було небагато чого розповідати, бо у часи скайпів, мейлів, фейсбуків і інстаграмів обмін інформацією проходить майже в режимі on-line - хто що робив чи їв, де розважався чи мандрував, так що Ледведик ту інформацію у лічені секунди переглянув, а самому йому розповідати було теж небагато чого, бо він останні два роки вправлявся у самозаглиблені.

Розмова якось не клеїлась. Видно, через спілкування у всесвітній мережі вони розучились традиційним доінтернетівським стосункам. Максим вже хотів послатися

на «джет-лег» і піти до ліжка, аж Владик розреготався і сказав:

- А пам'ятаєш, Максиме, як ми думали, що твоя прабабуся на горіщі залицяльника забула і він там заскелетозувався,...

- а то був мій Ледведичок,...

- а я вже всяку надію втратив і думав переходити завчасно до плазмового стану, - додав Ледведик.

Всі засміялись, і крига враз розтопилась. Вони почали пригадувати витівки і пригоди більш як дворічної давності, які трапились того, за твердженням Максимової прабабусі, найкращого за півсотні років серпня – про загублений мамою ключ і рятівника качечки, тата, який мало в'язи не скрутив, але врятував сімейний обід; про те, як Сашко взяв їх на яхту і вони потрапили в «око урагану», а Ледведик їх усіх порятував, піднявши «Прекрасну Маркізу» в повітря, так що газети потім писали про появу «Летючого Голландця»; про те, як Владик захворів на свинку і вони відбували карантин у прабабусі, а вона узурпувала владу і заснувала філософське товариство вічних питань; про геніальний винахід Ледведика – аеродинамічне крило для стабілізації крену Сашкової яхти, яке підвищувало її ходові можливості, дозволяючи навіть побити світовий рекорд зі швидкості; і врешті про апогей тих канікул – випробування цього винаходу на практиці, де вони той рекорд таки побили, але з вини прабабусі не зафіксували та ще й...

- ...та ще й через тебе, Владичку, щоглу поламали і мало яхту не потопили, - закінчив Максим перелік їхніх пригод, - і по-дружньому штурхонував Владика у плече.

- Гей, Максиме, ти знову за своє? – не нажарт розсердився

Владик. Я думав, ти за два роки хоч трішечки порозумнішав.

- Сам ти дурень, - розлютився Максим і вліпив Владика під дих.

Хлопці почали вовтузитися на пледі, а Ледведик стояв скраєчку та, замість розборонити, ще й обох під'юджував.

- А чого це ти, прибулець, розвеселився?! – закричав Владик, відповзаючи з пледа, бо Максим брав над ним верха.

- Бо мені, хлопці, з вами подобається, - засміявся Ледведик. – Піду, скуштую австралійського струму.

Зміст

Розділ 1

Про сон супроти п'ятниці і конференцію
паралельних світів.....5

Розділ 2

Про те, як погано одразу виконувати мамині
доручення.....16

Розділ 3

Про політ з перською романтикою.....28

Розділ 4

Про деякий збіг дійсності і сну та зустріч старих
друзів.....36

Розділ 5

Про екологічний континент, в'язницю для котиків
і чарівний килим-літак.....46

Розділ 6

Про джогінг у нових кросівках, освіченого героя і
тезку пані Горпини.....57

Розділ 7

Про щасливу свинку, годину Бика і кротячі
нори.....72

Розділ 8

Про спосіб розблокування айфона, шопінг і
Каролін в Задзеркаллі.....79

Розділ 9

Про песика Беррі, підозріливих сусідів і
побачення.....87

Розділ 10

Про навігацію за допомогою Гарпі і спосіб
відкривання кодових замків.....98

Розділ 11

Про неправильний вимикач, курс галай-балай і
рятівну лебідку.....109

Розділ 12

Про необхідність «захисту від дурнів»,
фатаморгану і неправильно донесений
меседж.....122

Розділ 13

Про особливості поштовхової ноги і хлопчика з
Чорної качки.....132

Розділ 14

Про екзотичні мови і волелюбні народи.....139

Розділ 15

Про дивне нявкання і чудову реакцію
Ледведика.....146

Розділ 16

Про перехресний допит прибульця і шляхетні
манери.....155

Розділ 17

Про причини виникнення озонової діри і Конгрес
паралельних світів.....162

Розділ 18

Про контрабандистів з Діамантового карлика і
ловлю на живця.....172

Розділ 19

Про арахнофобію, раптове зникнення Владика і
неповторну мандрівку мостом.....184

Розділ 20

Про секрети приготування крокодилячого м'яса і
збої безперервного потоку часу.....197

Розділ 21

Про рибалку в Тасмановому морі, буйабес без
рибки і розгалужені світи.....209

Розділ 22

Про політ над Великим бар'єрним рифом і небезпечну фауну Кернса.....225

Розділ 23

Про пізнавальну прогулянку тропічним лісом і про те як не стати поживою крокодилам.....235

Розділ 24

Про прогулянку на «Трекрасній Маркізі» і підводні мандри кораловими рифами.....244

Розділ 25

Про повернення до Сіднея і дивну поведінку місяця.....257

Розділ 26

Про небезпечний ботулізм і переслідування кротоголових.....263

Розділ 27

Про шторм і неправильно визначений курс.....276

Розділ 28

Про таємничий острів і аеродром підскоку.....291

Розділ 29

Про спосіб відшукування води і горизонт
подій.....301

Розділ 30

Про забутий бінокль і хлопавку з
антиматерії.....314

Розділ 31

Про світовий рекорд і дівицю на ім'я *Gloria*
Mundi.....325

Розділ 32

Про телешоу, користь амбівалентності і від'їзд
Ледведика.....342

Розділ 33

Дуже короткий, про останній день в
Сіднеї.....358

Розділ 34

Найкоротший і з хеппі-ендом.....363